

Una Universitat és un organisme vivent, amb cos i esperit, complexe i harmònic, ordenat i lliure, arrelat profundament en l'ànima nacional, amb capacitat d'assimilar, de transformar, d'elaborar i de difondre cultura, que mostra en totes les seves activitats una personalitat pròpia, i estampa en totes les seves obres l'empremta d'aquesta personalitat, reflex de la del poble que li ha donat l'ésser i que la fa viure.

I un organisme d'aquesta naturalesa no pot ésser fill de cap mena de decret, ni sustentat-se de cap artifici; solament un poble pot infantarlo, i ell solament pot nodrir-lo.

I una Universitat a Catalunya, ha de néixer de Catalunya i viure de Catalunya; i el nostre poble no pot engendrar-la sinó a imatge seva, ni transfondre-li altra sang que la del seu esperit: l'idioma propi.

I la Universitat actual, doncs? L'actual Uni-

versitat no és, pròpiament, castellana ni catalana; és un complex híbrid i, com a tal, infecund; del seu rendiment no n'està pas satisfeta la selecció dels valors personals que la formen. Les aures de Castella no li arriben, per entonar-la; la nostra marinada, per contra, la marceix; i així reclosa i sense oxigenar-se, va vivint lànguidament; per a enfortir-se amb els nostres aires li cal, abans, endinsar-se en la nostra terra amb les arrels del nostre verb; és així so'ament, i de cap més altra manera, com podria esdevenir robusta i ufanosa, magnífica i ubèrrima.

Universitat catalana? Universitat castellana? Mentre Catalunya sigui una realitat, aquest problema no serà res més que una ficció.

Direm, per acabar, que la jerarquització de la llengua d'un poble és la quinta essència de la seva autonomia, i que tota llibertat és precària, si l'es-camoteja o la condiona.

Llegiu la informació del VII Congrés de Metges de Llengua Catalana. Palma de Mallorca, juny de 1932.